

“У наших серцях – вболівання за Україну”, - говорить ветеран АТО Олександр Білера

Чимало наших земляків-березнівчан брали активну участь в Революції Гідності та бойових діях в зоні АТО на сході України. Серед них відомий спортсмен, вчитель фізвиховання Тишицької ЗОШ О. О. БІЛЕРА. Ми попросили його розповісти читачам нашої газети про ті важкі, доленосні і бурхливі дні та місяці.

- Олександр Олексійовичу, який був ваш шлях до друго-го Майдану?

- Як тільки розпочалися протестні акції в Києві, я зв'язався зі своїми друзями з Костополя, бо тоді березнівчани ще масово не їздили на Майдан, і з ними відправився в буремну столицю. Чимало людей тоді бували там день-два і поверталися додому. А я перший раз пробув там два тижні. Потім знову брав на роботу відпустку за свій рахунок і повертався в Київ. Повірте, там було таке піднесення і патріотична атмосфера, що не хотілося звідти від'їжджати. Ми вдень щось корисне робили, а вночі йшли чергувати на барикади.

Коли востаннє заїхали на Майдан, то там вже не було так багато людей, як раніше. Та й барикади виглядали трохи поруйнованими. Той день запам'ятався тим, що в шість годин ранку нас штурмували. Ми ж відбивалися пляшками «коктейлю Молотова», два ящики яких привезли з Костополя. Тоді ми витримали навалу, а у вісім годин стихійно наші хлопці пішли в атаку під смертельний пошест снайперських куль. Я дуже пережи-

му підрозділі.

Та згодом через своїх лучших знайомих вдалося телефоном зв'язатися з керівництвом окремого загону спецпризначення «Азов». Мене відразу запитали, скільки маю років, на що я відповів: «Я приїду і помагаю з вашими молодими воїнами в кросі, силовій підготовці. І якщо хтось з них мене

ко якого був підполковником, а мама держслужбовцем у Мінську. То вони були дуже незадоволені рішенням їх сина вдовати за територіальну цілісність України, всіляко відмовлялись від цього наміру, дуже сварилися на нього. Але він, незважаючи на це, прибув в зону АТО і мужньо боровся з ворогами нашої держави.

- Чи скоро вам дозволили ходити на бойові завдання?

- Вже у навчальній роті почав добиватися, щоб мене послали на передову. Про це вдалося домовитися з начальником

підійшов молодий симпатичний хлопець у військовій формі з фотоапаратом в руках. Виявилось, що це відомий український патріот, відчайдушний і сміливий юнак на псевдо «Мустанг», який вночі розмалював нашими жовто-блакитними кольорами московські висотні будинки. Про цей неординарний випадок повідомили телекомпанії, писала наша та зарубіжна преса. Ми на радіощах з приємністю фотографувалися з цим неперевершеним сміливцем і відчайдушом. Потім він ще кілька разів приходив на пере-

переможе, то поїду назад додому».

Коли прибув на головну базу «Азова», то без особливих зусиль показав найкращий результат серед сорока молодших від мене курсантів у силовій підготовці. Оттак я був зарахований у загін спецпризначення. У Києві пройшов два короткострокові військові вишколи.

- А далі ви, Олександр Олексійовичу, потрапили у бойовий підрозділ?

- Так. Мене вже чекали на військовій базі в Маріуполі, де по приїзду призначили інструктором з вогневої і фізичної підготовки. Я почав займатися з молодими воїнами, серед яких було багато майстрів спорту, кандидатів у майстри спорту і розрядників. Працював з ними наполегливо і результативно від темна до темна. Хочу зазначити, що в спецзагоні «Азов» було багато добровольців-іноземців зі скандинавських країн, слов'янських держав колишнього соцтабору, а окрема розвідгрупа була англомовною. До речі, ці бійці були високопрофесійні і під час своїх численних розвідрейдів під Широлим жодного разу не «проколосилися», тобто їх не виявив ворог. У цьому, поруч з мною несли бойову службу близько ста іноземців. З ними було приємно спілкуватися як з сучасними інтелегентними людьми. Крім них, у перших лавах боролися з ворогом вихідці з Росії та Білорусі, а також з тимчасово окупованих територій Донбасу. Зокрема, я щиро подружився з молодим білорусом, бать-

штабу, згодом під мене формували групу офіцерів і вже через місяць почали ходити на бойові завдання. Несли службу в Широколім в передових точках, що знаходилися приблизно за двісті метрів від ворожих гнізд. Потім ми були не раз на позиції «Маяк», на п'яти-двоповерхових приміщеннях. По нас вели шалений вогонь вороги, а ми їм давали гідну і результативну відсіч. Дуже гірко було втрачати бойових побратимів. З боєм в серці пригадую, як біля однієї з бійниць, де ми раніше несли бойову вахту, загинув молодий доброволець з Києва.

Відверто кажучи, за час перебування на передових бойових позиціях в зоні АТО зі мною та моїми побратимами траплялися екстремальні ситуації, що могли закінчитися фатально для життя і здоров'я. Пам'ятаю випадки, коли по нас почали несамовито прицільно бити ворожі самохідні артилерійські установки. Ми змушені були поховатися у бліндаж, який був надто слабенький, щоб витримати розриви снарядів. Тож сиділи в ньому і тривожно думали, чи залишимося живими у цьому вогняному келі. Тоді й вирішили познайомитися, дізнатися справні імена побратимів, адже до цього ми знали лише позивні кожного воїна. Бо хто мій передбачити, як закінчиться для нас цей ворожий обстріл. На щастя, англійські охоронці вберегли нам життя і здоров'я.

Якраз в той момент, коли закінчився цей важкий бій, до нас

дову як журналіст, фотографував там, робив записи про побачене. «Мустанг» жив з нами тижнями у холодних і мокрих підвалах, тулювся у бліндажах, терпляче ділив з нами воєнні труднощі. Він – дуже проста, доступна і цікава особистість, з якою було приємно спілкуватися.

- Олександр Олексійовичу, чи відчуває людина страх під час запеклих боїв, в умовах екстремальних та непередбачуваних ситуацій?

- Звичайно, відчуває. Але в кожній людині це відбувається по-своєму. Скажімо, це природне почуття було тоді, коли нас під шаленим обстрілом доставляли машинами на передові позиції. А, коли ми вже займали свої бойові місця, вели стрільбу, допомагали друзям, робили перебіжки з одного флангу на інший, то ніколи було думати про якийсь відчуття страху. Ми старалися професійно робити свою військову роботу, хоча в кожного з нас, зрозуміло, працював інстинкт самозбереження. Тому завдяки своєму життєвому та бойовому досвіду ми уникали безглуздих поранень та загибелі. І цьому воєнному келі. Тоді й вирішили познайомитися, дізнатися справні імена побратимів, адже до цього ми знали лише позивні кожного воїна. Бо хто мій передбачити, як закінчиться для нас цей ворожий обстріл. На щастя, англійські охоронці вберегли нам життя і здоров'я.

Якраз в той момент, коли закінчився цей важкий бій, до нас

вита, тож разом з іншими відчайдушними під ворожими кулями будували бліндажі. А ще пригадую, як під час сильного ворожого артилерійського обстрілу попросили, щоб хтось коригував вогонь-відповідь наших мінометників. Було дуже небезпечно, тому всі поховалися у бліндажі. А я залишився і спостерігав через бінокль за ворожими позиціями. Тоді наш старший сказав: «Ну, якщо вже ти такий сміливий, то корегуй вогонь». Завдяки моїй роботі наші мінометники накрили дві ворожі вогневі точки, які відразу замовкли.

Хочу зізнатися, що страху немає в перші дні перебування на передовій, але, коли вже побачиш загиблих чи важкопоранених бойових побратимів, тоді починаєш усвідомлювати небезпеку і прагнеш бути обережним.

- Що найбільше ціниться там, на війні?

- Коли я потрапив туди, то зрозумів, що серед воїнів дуже ціниться відвага та витримка. А ще там поважають побратимів за взаємовиручку, допомогу у скрутні хвилини, відданість спільній справі, тобто патріотизм.

До речі, у нас воювали на передовій тільки ті, хто сам просився туди, тільки ті, хто зарекомендував себе з найкращої сторони. Бо здолати або стримати ворога можуть лише надійні, добре підготовлені фізично і бойово воїни, які суворо дотримуються військової дисципліни, норм суспільної моралі.

- Олександр Олексійовичу, вам, напевно, в зоні бойових дій АТО доводилося зустрічатися з місцевими жителями. Як вони ставилися до вас?

- Скажу відверто, що чимало з

них проти нас. Хоча траплялося багато місцевих людей, які з прихильністю і розумінням ставилися до добровольчих батальйонів, зокрема, дякували воїнам «Азова». Пам'ятаю, коли я лежав хворий у військово-го госпіталі, то до мене підійшла одна місцева жіночка і запитала: «Воюєте?». Я відповів ствердно. Тоді вона обняла мене і поцілувала.

У продовження цієї теми хочу зазначити, що полк, в який я прибув, був російськомовним, в ньому служили переважно вихідці зі східних областей України, навіть були хлопці з тимчасово окупованої території. І мене вразив їх високий патріотизм, який вони виявляли в боях з ворогом за свободу і територіальну цілісність України.

- З вашої розповіді стає зрозумілим, що ви під час служби на передовій в зоні АТО не раз потрапляли у доволі критичні ситуації. Що вам довелося вистояти, рятувало від біди?

- Як я вже раніше казав, уникаючи поранення і загибелі допомагав життєвий та бойовий досвід. А це, на моє глибоке переконання, рятувало мої обереги – два хрестики, осячені у церквах, та символічний медальйон, який мені щиро подарував колишній російський офіцер-десантник, чия дружина працювала у Київському Свято-Михайлівському соборі. І, зрозуміло, я завжди відчував любов та сердечні побажання добра своїх рідних та близьких.

Інтерв'ю взяв Павло РАЧОК.

НА ФОТО: О. О. БІЛЕРА (крайній зліва) в окопі зі своїм бойовим побратимом. В центрі – відважний патріот «Мустанг».